

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. V. B.**, zastoupeného Mgr. Matúšem Bónou, advokátem, se sídlem Brno, Novobranská 14, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2005, č. j. 24 Az 473/2004 – 33,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 7. 2004, č. j. OAM-2171/VL-10-05-2004. Rozhodnutím správního orgánu nebyl žalobci udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. a zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 cit. zákona. Kasační stížnost podal žalobce z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem. Žalobce dovozoval, že nebylo správně vyhodnoceno jeho pronásledování v zemi původu z důvodu náboženského přesvědčení. Již v průběhu řízení před správním orgánem byla učiněna skutková zjištění o násilných projevech orgánů veřejné moci ve vztahu k příslušníkům zejména státem neuznaných konfesí. Na základě tohoto skutkového stavu mělo být dovozeno, že je zde dána přinejmenším překážka vycestování na straně žalobce. Dále žalobce nesouhlasil s názorem krajského soudu na otázku humanitárního azylu. Soud v odůvodnění napadeného rozsudku sice deklaroval rozsah přezkumné činnosti v tomto ohledu, avšak ani z takto vymezených hledisek správní uvážení žalovaného správního orgánu v podstatě nepřezkoumal. Zejména opominul závazky České republiky ve vztahu k nezletilým dětem a jejich právům. Jako důvod hodný zvláštního zřetele nebylo možno přehlédnout skutečnost, že nezletilé děti žalobce od narození žijí v tuzemském sociálním a kulturním prostředí, navštěvují české školy

atd. Požadovat v tomto případě, aby v zájmu sloučení rodiny ukončily svůj pobyt v České republice a následovaly otce do země jeho původu, znamená zcela nepřiměřený zásah do jejich zdravého vývoje. Zcela nepochybně by bylo v jejich zájmu, k němuž je Česká republika povinna přihlížet, setrvání na jejím území a to s možností soužití s oběma rodiči, tedy i s otcem. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Žalobce současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel Nejvyšší správní soud nejprve posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesen dne 9. 11. 2005, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a) s. ř. s., tedy, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy žalobce (stěžovatele). Vycházel přitom z precedenčního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost žalobce neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem žalobce spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl v případě žalobce žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů nebo rozhodovací činnosti krajských soudů. Žalobcem uváděné otázky udělování humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona č. 325/1999 Sb., či existence překážky vycestování podle ust. § 91 cit. zákona, byly Nejvyšším správním soudem již opakovaně judikovány, jak ostatně správně poukázal již krajský soud ve svém rozsudku citací konkrétních rozhodnutí. Kasační stížnost žalobce pak Nejvyššímu správnímu soudu žádný nový problém k řešení nepředkládá. Nejvyšší správní soud tedy jen ve stručnosti připomíná, že problémy legalizace pobytu či prodlužování pobytu na území České republiky podle zákona o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb., nelze směšovat s azylovými procedurami podle zákona č. 325/1999 Sb. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 350/2005 Sb. podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek,

nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

**P o u ě n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. října 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu

